

sâcându-i până ce i-ar fi lăsat hărțuiți și epuizați. Când s-ar fi ajuns la lupta adevărată, la gheare și colți și piele sfâșiată, Bella și ai ei ar fi fost deja istoviți. Mai văzuse și cu alte ocazii o astfel de tactică, mârșavă, dar eficientă, la haite feroce de câini pe care încercase să le evite pe vremea petrecută în oraș.

Trebuia să-i surprindă pe acei Câini sălbatici folosind tactici la fel de viclene și murdare ca ale lor. „Nu te repezi!“ își spuse. „Fii la fel de șiret precum Câinele-Pădure.“

Din umbră, Norocel se putea apropia mult mai mult înainte să se năpustească, atâta vreme cât rămânea în bătaia vântului. Se furișă printre copaci și, strecurându-se în spațiile unei creste, îl întrezări pentru prima oară pe conducătorul Haitei inamice.

Masculul lor Alfa.

Imens și cu blana gri, arăta sprinten și suplu, dar totodată puternic. Nu se alătura luptei, ci dădea încontinuu ordine clare:

— Stați aproape de ei! Învățați-i că nimeni nu ne invadează teritoriul!

Își dădu capul pe spate și scoase un urlet prelung, hârâitor.

Blana lui Norocel se zbârli de frică și o presimțire puse stăpânire pe el în timp ce se furișă înainte.

„Ăsta nu e câine...“

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Nu era de mirare că tacticile straniei Haite erau la fel de viclene ca ale unui lup. Norocel nu văzuse niciodată de aproape vreunul dintre acei veri îndepărtați ai câinilor, dar din întrezăriri și povești pe jumătate amintite, recunosc ochii gălbui, colții sălbatici și blana zbârlită. Iar acel urlet violent nu putea fi confundat. Norocel auzise ceva asemănător odată, cu multă vreme în urmă. Îl străfulgeră o amintire – nu a văzut ceva, ci a *auzit* ceva.

Acel puternic câine gri trebuia să fie pe jumătate lup! Norocel auzise despre astfel de indivizi, dar nu întâlnise niciodată vreunul.

Mai erau doi câini care își țineau ochii ațintiți pe Căinii legați mai mari, deși se uitau din când în când la conducătorul lor și chelălăiau după instrucțiuni. Norocel presupuse că aceștia erau direct sub lupul-câine în ierarhia strictă a Haitei sălbatice. Unul era un câine imens, cu blană închisă la culoare și cu un gât gros și niște fălci puternice. Nu o scăpa din ochi pe Martha care, cu toate că era cea mai mare dintre Căinii legați, șchiopăta deja cu un picior și lăbuța ei lăsa urme însângerate de câte ori încerca să se dea din calea lui.

Celălalt era o cățea rapidă mult mai subțire, care se ținea departe de luptă. Se mișca atât de repede, încât Norocel abia o putea urmări cu privirea, și răcnea neobosită ordi-

Era mai mică decât câinele cu blană închisă la culoare și

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

avea o înfățișare fragilă, însă părea să aibă controlul asupra subordonaților.

Poate erau de vină aspectul și culoarea ei, însă Norocel nu putu să nu-și amintească cu durere de Dulce, care evadase cu el din Casa Închisă când toți prietenii lor captivi muriseră.

Dar acel câine nu avea firea blândă a lui Dulce. Oricine ar fi fost, i-ar fi făcut bucați pe Câinii legați dacă Alfa i-ar fi ordonat să atace.

„Câine-Pădure, am nevoie de toată priceperea și viclenia ta...”

Norocel înaintă tiptil, cu mușchii încordați, având în continuare grija să meargă în bătaia vântului. Se afla acum la câteva lungimi de câine de locul luptei, și ceilalți încă nu-l mirosiseră. Dacă ar fi putut să-i ia prin surprindere, Câinii legați ar fi avut timp să scape – da, doar o fugă rapidă și o săritură bruscă...

Apoi îngheță din nou, cu o lăbuță în aer. La nici cinci pași depărtare, un cățel cu pieptul bombat se repezise din învălmășeală. Lui Norocel i se tăie răsufierea.

„Alfie!”

Tânărul Cățel legat se opri brusc chiar în fața uriașului Alfa. Picioarele tremurânde îi trădau frica, însă blana i se zbârlise, iar buzele trase îi dezveleau mârâitul sfidător.

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Lupul-câine se holbă la Alfie, ținând capul sus, în vreme ce cățelul dezlănțui o salvă de lătrături furioase:

— Lasă-ne în pace! Lasă-mi prietenii în pace! Cine zice că e teritoriul vostru?

Pentru o clipă, Alfa păru să șovăiască între dispreț și amuzament.

Alfie își continuă seria de lătrături curajoase, mișcându-și repede capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi sperat că mișcarea suplimentară l-ar fi putut face să arate mai mare, mai amenințător:

— Noi doar căutam apă curată, voi ne-ați atacat! Sunteți niște câini răi!

Chiar atunci, privirea îi căzu între copacii răvășiți și ochii lui îi întâlniră pe ai lui Norocel. Alfie păru să nu își mai încapă în piele de fericire, curajul renăscut făcându-i lătratul mai puternic și mai amenințător. Norocel aproape că auzea gândurile care se învălmășeau în căpșorul micului său prieten: „Norocel s-a întors... O să fie bine acum... O să câștigăm lupta!“

Norocel simți un fior cumplit când își dădu seama că îi dăduse lui Alfie curajul să creadă că îi poate ține piept lupului-câine.

Alfie își încreți botul, arătându-i colții uriașului adversar.

„Nu!“

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Norocel se încordă ca să facă un salt înainte, dar era prea târziu. Alfie se lansase spre imensul lup-câine. Alfa abia schiță un gest. O singură lovitură a labei uriașe îl trânti la pământ pe viteazul Câine legat. Alfie se rostogoli o dată, apoi se opri, zăcând năucit. Sângele se revărsă dintr-o despicătură enormă dintr-o parte a corpului său.

Norocel se opri împleticindu-se. Voia să urle de furie și de jale. Dacă prietenul lui nu l-ar fi văzut, cu siguranță nu ar fi avut niciodată curajul să-l atace pe lupul-câine.

„De ce a trebuit să mă vezi, Alfie? De ce...”

Blana i se zbârli și pielea îl furnică în vreme ce pământul începu să i se miște sub labe. Era ca și cum Cățeaua-Pământ i-ar fi împărtășit mânia.

Apoi Norocel fu aruncat înainte, poticnindu-se în timp ce întreaga lume se cutremura din nou. Se lovi de pământ și se rostogoli, dar reuși să sară iar în picioare, întregul corp tremurându-i.

„Alt Mare Mârâit!?”

Luptele se opriră, căci fiecare câine se ghemui la pământ, încercând să își găsească echilibrul. Toți membrii Haitei sălbatice se uitară la Alfa, care își propti picioarele pentru o clipă în pământul care se zguduia, înainte să scoată un urlet cumplit:

— Se întâmplă din nou! Haită, la mine!

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Un copac din imediata apropiere a lui Norocel scârțâi și pârâi și începu să cadă. Norocel fugi unde văzu cu ochii din calea copacului, exact înaintea ca acesta să se izbească de coasta dealului și să se rostogolească pe pământul care se despica la picioarele lui. Curând, aerul fu umplut de strigătele lemnului chinuit, pe măsură ce tot mai mulți copaci cădeau, prăbușindu-se pe stânci cu trosnete ca de tunet.

Norocel alergă panicat, fără să știe sau să îi pese încotro se îndreaptă.

Tot ceea ce conta era să se îndepărteze de Mârâit.

Dar Mârâitul era peste tot, deasupra și în jurul lui. Întregul pământ părea să îi alunece periculos sub labe. „Nu, nu din nou! Să nu distrugă și locul ăsta...”

În timp ce fugea, Norocel aruncă o privire înapoi și văzu că și ceilalți câini, atât cei sălbatici, cât și cei legați, fugeau orbiți de spaimă. Pământul cutremurat se despica, o falie căscându-se în mijlocul văii. Cu coada ochiului văzu, ca o umbră, un ghemotoc de blană deschisă la culoare. Cineva cădea în crăpătură. Norocel întoarse capul brusc și coti la dreapta, temându-se să vadă moartea vreunui câine. Îi zări pe Mickey și pe Bruno luptându-se să târască într-un loc ferit corpul moale al lui Alfie și pe Martha care se îndepărta șchiopătând dureros de copacii care se prăbușeau.

„Haita mea!”

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Instinctul îl îmboldi să fugă după ei, dar era prea târziu. Deasupra, un alt copac uriaș scârțâia și trosnea, rădăcinile ridicându-i-se din pământ, de parcă ar fi încercat să se elibereze.

Norocel sări de pe brazda de pământ și rădăcini, rostogolindu-se stângaci, și piciorul din față îi fu scuturat de durere. Pentru o clipă, nu se putu mișca. Crezu că este în siguranță când se uită în sus și văzu marele copac clătinându-se și revenind la locul lui – asta până când pământul se înalță din nou, iar copacul cel mare se răsturnă spre el.

Îi îngheță sângele de groază, în timp ce zăcea pe o parte și se holba în sus, la trunchiul imens care se cutremura, iar creierul îi țiuia de țipătul chinuit de moarte al copacului.

Se răsuci pe labe, încercând să se târască pe burtă.

Dar nu mai avea scăpare.

„Căteaua-Pământ mă vrea...” se gândi Norocel, auzind falnicul copac prăbușindu-se. „De data asta nu mai scap.”

CAPITOLUL 2

Copacul se prăbușea drept peste el. Auzi vuietul trosnitor, simți suflul vântului...

Apoi zări muchia ascuțită a unei stânci. Cu un ultim avânt plin de disperare, se repezi și alunecă sub un bolovan, aruncându-se sub stânca ieșită în afară. Se ghemui la adăpostul ei, tremurând ca un cățeluș sub pânțelele mamei lui.

Pentru un lung moment, tot ce auzi fu ropotul bubuitor al copacului care se prăbușea, crengile rupându-se și pocnind când se loveau de stânca ieșită în afară, crenguțe și bucăți de scoarță explodând peste tot împrejurul lui. Tresări când o așchie îl lovi în coaste, dar știa că trebuie să rămână nemișcat. Nu putea să fugă, indiferent cât de tare simțea nevoia.

„Te rog, Cățea-Pământ!“ se gândi Norocel. „Ai milă!“

Zgomotul asurzitor produs de căderea copacului se auzi din ce în ce mai încet, până ce se stinse. Tot ce mai rămase fu o ploaie de ace de pin. În sfârșit, pământul de sub el se liniști. Cățeaua-Pământ se oprise din mârâit.

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitoarii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

Încă tremurând, Norocel se strecură afară din adăpost, făcându-și loc cu greu printre ramurile și frunzișul stufos ale copacului mort. Trunchiul lui era la fel de lat ca o cușcă urlătoare, și îl trecură fiori la gândul că fusese atât de aproape să cadă peste el. „Aș fi fost mort acum... Trupul meu ar fi fost deja alături de Căteaua-Pământ.”

Norocel își linse piciorul, dar durerea se stinsese deja. Își dădu seama cu ușurare că nu e rănit. Abia ce își revenise de pe urma rănii de la ultimul Mare Mârâit, nu i-ar fi convenit să aibă din nou un picior beteag.

Coasta dealului din jurul său era răvășită, ca și cum un câine imens ar fi făcut șanțuri adânci în ea cu labele din față. Temător, Norocel coborî cu grijă panta accidentată, abia îndrăznind să iuțească pasul. Zona în care câinii se luptaseră era destul de aproape, și Norocel se grăbi odată ajuns la nivelul solului.

În aer era un amestec de mirosuri: pământ umed și răvășit, rădăcini, sânge și bucăți de lemn. Cel mai puternic era mirosul fricii câinilor, deși ceilalți fugiseră deja departe de câmpul de luptă. Norocel ciuli urechile și se uită de jur-împrejur, cu speranța că va vedea vreun membru al Haitei căutându-l. Nu avea habar unde s-ar fi putut duce aceștia. Îl mai văzuse oare vreunul dintre ei?

Sau numai sărmanul Alfie?

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

În timp ce revedea cu ochii minții chipul micului câine rănit, Norocel auzi un sunet ascuțit și groaznic și tresări, cu blana zbârlită. Era schelălăitul unui câine în suferință, rănit și neajutorat.

Norocel se uită neliniștit în jur. De unde venea? Părea aproape, dar nu se vedea nici urmă de câinele care îl scotea.

Se răsuci și zări crăpătura din pământ. Fu cuprins de groază când își aminti de ghemotocul de blană deschisă la culoare pe care îl văzuse căzând în despicătură.

„Cățeaua-Pământ!“ se gândi el. Probabil că îl înghițise pe unul dintre câini pentru a-și arăta mânia cauzată de lupta lor. Încordat și tremurând, Norocel se îndepărtă încet de prăpastie. Dacă era într-atât de furioasă pe câinii care se băteau, cine știe ce ar fi putut să facă în continuare sau asupra cui și-ar fi putut îndrepta urgia?

Trebuia să se îndepărteze cât mai mult posibil de crăpătura din pământ. Nu știa cine era câinele aflat în dificultate care scotea acel schelălăit agonizant. Nu era niciunul dintre Câinii legați, l-ar fi recunoscut pe oricare dintre ei imediat, chiar și încețoșat și în cădere. Sărmanul câine care urla era un necunoscut, unul din Haïta inamică.

„Niciun câine din Haïta aia nu e demn de încredere. De ce-aș salva un necunoscut?“

<http://www.all.ro/carte/supravie-uitorii-vol-2-du-manul-ascuns.html>

